

ПЕШТАНСКО-БУДИМСКІЙ

СКОРОТЕЧА.

(Соузе)

ПЕШТА.

Четвртакъ

13. Апріліа 1844

Год. III.

О ЛИЦУ И ДУХУ

Франклина

(одрываемъ изъ Зубанове Одакліе)

О Франклине, о Веніамине!
 Америко, цигловетногъ майко!!
 Свим' велика, свиме исполинска,
 Ал' найвећа одъ свегъ свѣта ты си,
 Што с' родила већегъ и одъ себе. —
 Ой Франклине, ой Веніамине!
 Одъ создания свѣта и человека
 Единъ таквый текъ си настануо
 У людскоме смыслу и разуму,
 У людскоме лицу и облику;
 Благословъ те отчевъ постигао,
 Образъ ти є до Цар-Славенина,
 Тек' вась прозоръ случайный разставля
 На лево до Серб-Карађорђа
 У Зубана дивной Одакліи!!
 Предъ Богомъ си оправдо человека,
 Едномъ једногъ, свагда л' за свакога,
 Повторю Божијега Сына,
 Грѣхъ незнаня и свирѣпства злости
 Збија вѣчномъ сразио си смрћу,
 У мыш'цу си громъ сподбио самий,
 Жижь и сила и ћ'ти немож' вишта,
 Нутъ му даешъ куд' и када волешъ,
 Јошъ све люде том' си научио,
 Тымъ у людій чойка с' обожио,
 Земнородне све си надмудрио! . . .

Ты Франклине, ты Веніамине!!
 Лучъ уловѣ и самога сунца,
 Исцѣла га, шаре истокъ нађе,
 Чим' се краси Зора цѣломудра,
 Чим' ли себе нагиздава, цвѣта —
 Бычъ и Скиптаръ оте отъ Тиранства,
 Власть и угњѣтъ съ духовса си диго,
 Грађанству си Судъ и правду дао,
 Ал' достойность да га руководи! . . . !?
 Франклиновогъ духа и срдаща
 Франклина є Зубанъ одабрао.
 Над' главу га себи поставио
 И свакъ Србинъ поштуе Франклина,
 Кон' год' га знаде и постиже,
 И прек' мора духъ нейма обора,
 Свуд' є права тек' врлина слава,
 Сербъ у себи тогъ опажа искру,
 Оли баремъ той жижци гориво. —
 Ев' шта юшъ є Франклини порадио,
 Свѣтъ є Франклини свѣтомъ просвѣтіо,
 Творца і' Бога приближіо къ твари
 У једноме гледа и обое,
 Колумбію робства избавио
 Фанатизма, пакъ и Терроризма;
 Колумба є и смрть осветио,
 Но ев' шта є юшъ Франклини свршио;
 Колумба є и гробъ насељио
 Живниъ людма него свободнина,
 Колумба є волю оцаріо.
 Небоат'се бездне ни самрти,

На сваѓашня доба и времена,
И безъ трона и безъ жезла свега,
Да се може людма царовати
И сѣмъ круне да есть накићая,
Ал' юнаштвомъ ума и правице —.
Ей Франклине барь по едном с' рађо
У свакоме людству и свету,
На сва четыр' Васеленне края! . . .
Свѣтъ разума да увнушашъ люд'ма,
Сви да живе ка' честита браћа,
Ка' Богъ хоће, кано л' чоекъ може,
Та човекъ е свег' преманъ добра,
Понайвише правде и мудрине,
О чем' живи, како ли се влада
И држава, и једина кућа,
Тек' вѣштину вали постизати
Одъ ћетинства књигомъ и наукомъ,
Каково є и Франклинъ радио,
Накъ съ добрама свим' додіо злама —.

С. М. С.

ЦРНОГОРЦЫ.

Историческа повѣсть изъ найновијегъ времена
(Чески отъ Прокопа Хохолушека.)

(конецъ.)

Кадъ є Евремъ ушо у собу, притричи
Заида къ нѣму, као избавителю своеј, съ
радостнымъ кликомъ.

Евремъ напрштенымъ чломъ отступи
отъ нѣ.

„Шта є то?“ уплашице Заида.

„Да, шта є то, несрѣћници једна, шта
си ты радила?“ рече Евремъ дрктаюћимъ
гласомъ, и тавнымъ као да удара смртно
звено, — „Ты са издајомъ новогъ твогъ О-
течества, лишићеше живота! Кажи шта є
Ага овде тражио?“

„Немогу, нитъ смемъ!“ отговори Заида
понизно руке прекрстивши.

Неблагодарна! збогъ чега є Црнагора
заслужила ту неблагодарность отъ тебе?“

„Я самъ те мени купила крвлю могъ
отца“ отговори Заида, „но твой животъ
не желимъ да жертвуешъ за отечество твоє.“

„Мой животъ?“ ужасне се Евремъ.

„Да, мой любезниче, твой животъ!“ ре-
че Заида отважно. „Не прети л' ти смрћу
Станковъ братъ после боя? Онъ дакле не
треба да живи — ма и Црнагора пропала,
само да ми ты живъ останешъ, — то є да-
кле было, о чему самъ с' Агомъ говорила.“

„То є страшно!“ повичу Црногорцы, —
она мора погинути!“

„Мирно! — загрми Евремъ — “немешай-
те се у правосудје!“ Црногорцы ућуташе
и ступише покорно натрагъ. Евремъ преће
собу неколико пута горе доле борећи се
самъ собои, после стаде предъ женомъ
„Заидо!“ кликне гласомъ, у коме се била
пламенита любовь с' дубокимъ срце кида-
юћимъ боломъ стопила.

„Боже мой!“ уздане Заида, којој є про-
био био душу глаšъ тай.

„Ты морашъ умрети!“ рече Евремъ силомъ
отважаваюћи се и таванъ погледъ на чув-
ствителну жену бацаюћи.

„Казивали су то мени,“ шапта ова „и
ты тако мыслишъ, да я умрети морамъ?“

„Ты морашъ, Заидо, морашъ!“ повтори-
Евремъ „и то отъ мое руке.“

„О Боже мой, Боже! — умрети! већъ у-
мрети!“ уздане Заида; спусти главу насло-
нивши се на зидъ, обликъ ѹой потавни,
таре рукама врело чело, као да бы хтела стра-
шну смрти мисао отбити; — садъ севне
нова мисао крозъ нѣнъ мозакъ, изправи се,
бурно ѹой се беле груди волную, обузе є
грозничава ватра, — ступи мало напредъ:
„Отъ твое руке велишъ ты? — — ахъ то
мора сладка смрть быти, отъ твое руке у-
мрети!“ Залетивши му се на при клоне, и
смејомъ некимъ изражаваюћимъ грозу смр-
ти и сладостъ любови, шапта тихо и нѣж-
но. „А кадъ ћешъ ме убити?“

Еврemu пуца срце отъ жалости, а Цр-
ногорцы наслонѣни на свое пушке тронути
сви до једнога са великимъ сожаленiemъ
гледаше то двоє.

„Немилостиви предци! грозни законе!“
кликне Евремъ израженемъ очајањемъ, тг-

не босно анцаръ и намери юй га на срце, — но Заида задржи му руку.

„Немой тако Любезниче!“ рече мсгкано, „благимъ духомъ отвори ми врата вечности. Ево, я самъ те любила не tanto како што ваше девойке горде любе, него самъ ти се подала была као момъ господару, као Богу момъ; — тебе ради остави я отца; тебе ради скрати му я животъ; — истина да се у срцу момъ грдна рана отворила, но сигурностъ она, да ты мени оставашъ, да ты юшти за мене живиши, ливала є балсамъ у ню и залечи є, — па садъ и тебе да изгубимъ, я, којој ништа више на овомъ свету не оставе, ништа, што бы животъ мой одушевљавати могло, — зато намерила самъ найгоре дѣло учинити, и я издаде твоје отчество. — Нисамъ отранѣна была с' вашимъ девойкама, зато и немогу любити ваше обичае. И садъ с' Богомъ, мой Евреме! немой да на тебе дуго чекамъ!“ тако шапта она, и нѣму се болѣ юшти привѣ.

„Неће Турчинъ, да намене дуго чекашъ“ отговори Евремъ жалостанъ.

„Ахъ не!“ улети му Заида у речъ, „Паша ми є обећао, да ће поштедити тебе, чимъ побије Црногорце и освои Вранину.“

„Умри дакле, несрѣна издаицо, по закону!“ викне Евремъ, пригрли левомъ рукомъ Заиду а десномъ намери юй анцаръ на срце.

„Тако, любезниче!“ обеси му се Заида о вратъ „С' тимъ полюбцемъ опроштамсе са светомъ.“

Последнѣгъ магновенія тоне Евремовъ челикъ у Заидино срце, — прсне крвавый зракъ и оцрвени беле нѣне прси. Ніе она застеняла, ніе се трзала: но Евремъ є осећао грчевито стискиванѣ руке нѣне; држао је у наручио и укоченъ гледао цурећу юй врелу крвь; анцаръ му изпадне изъ руке. Затимъ после дугогъ ћутана разбудисе и открене Црногорцима говорећи: „Намирене су душе наши отаца!“ гласомъ ладноврѣмнъ. —

Црногорцы на то ништа не отговоре, већъ клечећи помоле се Богу на гласъ „От-

че нашъ“ и трипутъ повторавали су речи; „остави намъ долги наша, якоже и мы оставляемъ должникомъ нашимъ!“ Устану, и оду мирно изъ собе:

Тавна ноћъ већъ в крыла своя савијала, и руйна зора на востоку красно трептила; аль поредъ Заиде юшти једнако клечи Евремъ плюсакъ горки суза проливаюћи и земљу овлађећи, да бы му сострадалникъ какавъ нико. Садъ дигне онъ Заиду, и притисне є къ прсима своима, да бы ладнотѣло нѣно угрејао, и яркимъ полюбцима нову увенутымъ устнама живость дао; ктome говорио. „Црна-Гора ти є сплела руменъ венацъ Заидо, — а я ћу ти преправити гробъ у Вранинимъ развалинама!“ Кадъ є то реко, положи є опетъ смиreno на ладну земљу, аль опазећи на нѣной пепелястой альини крваве неке знаке, скочи и стане страшно као безуманъ смејтисе; „Ел' Заидо, теби ніе на умъ никадъ пало, да ћешъ ты тако славно умрети? — но ты си жена једногъ Црногорца, а смрть наша увекъ намъ є лепа и мила, као Црнагора!“ — Затимъ опетъ клекне поредъ нѣ, и стане юй дугачку густу расправљати косу, ил' намештати главу, да юй као што у забуни својој веляше не буде тврдо. — Изненада загрме на обали пушке стражара и Іванъ ступи у Евремову собу. —

„Устани, Евреме, устани!“ викне онъ, „Отечество те зове! Турци на нась удараю!“ —

Не чуе га Евремъ.

„Црногорче ободри се!“ повикне Іванъ яче, ступи ближе и дрма га, „држаћемо опело твојој Заиди!“

То є дѣјствовало. Евремъ скочи на ноге — страота, како се за једну ноћъ променио! Лице бледо, очи крваве, — наликъ на рыса, кои ланца ослобођенъ крвожеданъ иде на плѣњъ.

Већъ су се зоромъ Турски хитцы орили, и чистъ воздухъ ютрашњий окужавао є прашнай дымъ, кои се палагано у густе облаке скучило, и кои протканъ руменымъ жицама светле зоре ображавао є на хоризонту

едно велико као крвъ црвено тѣло, Еврѣмъ гледи на прозоръ и види, да е већъ цело ѕзеро пунимъ оружаны Турака чамцима застрто.

„Ево ій већъ Заидо, ево ій! долазе гости, да те прате“ рече онъ — „о, мы ћемо ій лепо дочекати!“

Іошти єданпутъ полюби Заидино ледено чело и као олух излети изъ собе на обалу.

„Алла! Алла!“ рыкаше около острова на обалу изъ чамаца као скакавцы изкачући Турцы; Црногорцы поздравили су ій са горопадномъ добродошилицомъ, коя је млоге оборила. Садъ се у битки опетъ појави Еврѣмъ, не више онай дубоко чувствујући, оть бола клонутый мужъ; — него Еврѣмъ юнакъ, свирѣпъ, крвожеданъ и непраштајући човеку животъ.

Турци већъ су подъ кулу стигли: да на ю юришемъ ударе. Паша је самъ уређивао свою войску; бадава в тражјо Еврѣмъ Агу, кои је тай истый данъ на Лесендрио наваліо био и освојо.

„Већъ је време!“ рече Еврѣмъ, видећи Турке у реду, и съ тымъ кликомъ: „Заидо!“ залетисе на непрјателя.

„Црнагора!“ загрми као изъ једногъ града, и Црногорцы са свомъ силомъ ударе на Турке; но ови су се одржали, и садъ се роди битка међу 200 снајны Црногорца, и готово 800 пјаны Албанеза. Еврѣмъ је садъ страшномъ вольомъ секо Турске главе, којима је већъ само погледъ нѣговъ грозанъ био и обарао јї; — као анђео смрти у битки је бесніо тако; до су се Турци, 3. сата са найвећимъ огорченіемъ борећисе, и немогући Црногорской сили башъ никако одолѣти, враћали јошти једнако се биоћи, у чамце свое натрагъ. 17-гъ Септемврија ње Паша за рукомъ испало Вранину освојити. Болѣ је за рукомъ ишло нѣговомъ Аги кодъ Лесендріје, где никакавъ Еврѣмъ ќе збогъ Заиди не смрти освету тражјо.

Црногорцы знатно умалѣни пружали су после битке крваве руке и честитали себи побѣду; алъ сузњимъ окомъ бројаше међу

Турскимъ труповима мртву браћу својо. Но Еврѣмъ ќе зато ништа марјо, већъ кадъ се Турци тако далеко удалише, да їй ќе могло више изъ пушке тане доватити, баџи шару на леђа, и ќе јоштъ ни лице оть крви обрисао, већъ хити у свою собу и опетъ стане се забављати съ мртвомъ Заидомъ. Црногорцы га дирали ни су, већъ оду они мирно у градъ, да се после тако славногъ дѣла отморе.

Алъ Паша недаде имъ дуго отмаратисе; него пријуживши себи Агину войску, коя је Лесендрио освојила ћела, обколи чамцима острвъ и даде кукавни градъ съ топовима разорити. Вранина је 18-гъ Септемврија ћела сасвимъ развалѣна; ни једна кућа ќе читава остала, осимъ Еврѣмове; алъ и та је яко повређена ћела.

Око подне пенило се море подъ веломъ неброене чамаца, на којима су Албанези у Вранину долазили; садъ полюби Еврѣмъ последњи путъ Заидина уста, положи је на сламу и запали кућу.

„Айде браћо!“ кликне онъ у средъ Црногорца ступећи — „во, машале већъ намъ светле!“

„Истина!“ — отзива се Јованъ показујући прстомъ на ѕзеро — „овой сили ћемо одолѣти!“

„Мы смо као добри Црногорцы испунили дужность нашу,“ — рече Еврѣмъ — „и као такови ћемо и погинути! Потрудите се да не добију Турци ни једногъ оть насъ у руке жива!“

Турци се садъ уређивају; а Црногорцы је мирно дочекивају. Први отсећу Турске войске водио је Ага, и люто наваліо на шаку юнака; — но войска му се као на оштромъ гвожђу разби.

„Хе! Варалицо!“ зарикне Еврѣмъ опа-зивши Агу и протурасе до нѣга. „Цркни, хрђо!“ повикне отваливши му главу; али тогъ магновеніја и онъ самъ падне: јръ га је тане оть острагу пробило. —

Дуго су се јошти бранили Црногорцы; падао је једанъ за другимъ: алъ ни једанъ, да ќе неколико Турака на онай светъ напредъ

послао, — на последку в само деветъ и то страшно ранѣны остало. Ове в дао бездушный Турчинъ на славу свое побѣде обесити; — то в побѣда отъ десеторице противъ єднога была — та побѣда в врло скupo дошла! Грозіо се Паша съ Прногорцима више ратъ водити, и настоявао в свомъ силомъ, да Везиръ учини миръ. — но овай се и то текъ онда согласio, кадъ в на 6. дана после тога самъ кодъ Грахова потученъ био.

И тако се Прногорцы, премда су изгубили Вранину и Лесендрио, опетъ као побѣдительи врате изъ те битке, коя имъ є у почетку пропаси претила, и коя ће потомке овы храбры бораца, кадъ се годь буду године 1843 сетили, свагда на обрану самосталне слободне ове Славенске земљ поджећи — распалити.

превео съ Немачкогъ
Васілій Петровићъ
Темишварацъ;
III. год. Унг. Права Слушатель.

ЗА ИКОНОМЮ.

Између поправленія у новіе време у Домостроителство уведены, заузима мѣсто и Рааненъ рогате марве са изсъченымъ сеномъ или сламомъ. Домостроително Дружество у Аргави изнашло в овай начинъ разаненя, и у Домостроителство увело; за кои начинъ, после отъ многи Домостроителя было в пытано. Зато мыслимъ да неће шкодити, укратко га описати, и нашемъ народу сообщити. — Исто Дружество дакле овако учи: Треба узети осушеногъ и за марву сасвимъ већи преправљеногъ сѣна толико, колко буде нуждно; ово на ситно отприлике на једанъ цолъ кратко, а јошти и краће, са сѣкеромъ изсѣћи, пакъ га съ репомъ, кромпірима и т. д. добро помѣшати; по томъ треба узети соли и у врућој води растопити; са истомъ сламомъ водомъ изсѣчено сѣно по добро наквасити, и у оваковомъ стану 12. а јошти болѣ 24 сата оставити га, да се добро намочи. Колико се пакъ соли у води растопити треба, неможесе то-

чио опредѣлити; него треба гледати колико има сѣна, пакъ се по томе владати; ако є више сѣна, то више и соли у више воде треба растопити: но найболѣ є онолико соли у води растопити, колко се суве обично марвинчути најданпутъ дае: слѣдователно, ако се сѣна толико преправля, да се съ ньиме три — четиръ пута марвиче наранити може; то треба и соли три — четиръ пута више узети, и у три — четиръ пута више воде растопити, и т. д. — Да се дакле са овако приуготовљенимъ сѣномъ волъ или крава у добромъ и здравомъ станову держати може; то треба за оно марвинче, кое веће быти неће, и кое є средњегъ возраста, свакій данъ до 18. фунтій отъ исте раане опредѣлити, а за већегъ возраста до 20. фунтій. Кромпіри, репа и т. д. немораю башь помѣшани быти; но ако се помѣшаю, то є раана много пробитачнія. На истый начинъ треба и са сламомъ поступати; само што є съ ньиме нужно и сѣна помѣшати.

Довдѣ се говорило, како треба само једно марвинче раанити; ал' садъ треба да видимо, како треба двоє, троје или више нынї разнити. У оваковомъ случаю, сѣно и сламу на истый предреченыи начинъ, само што много више, треба приуготовити; по томъ у веће сосуде метути; ове добро поклопити, и съ чимгодь яко притиснути. Ако зимно време настаете, то треба исте сосуде са сѣномъ или сламомъ у топло какво нибудъ мѣсто, или у шталлу, поуносити, и преко цѣле зиме тамо ји предрежавати. — Да бы се марва на овако ситно изсѣчену раану лакше навыкнути могла: то є нужно испочекта сѣно само на двоје, на троје из сѣћи; и тако свакій данъ све на краће и краће сѣчути га за једно 14. дана моћиће се, као што є выше речено, сасвимъ на кратко сѣћи, и марви већи за то време навыкнутой давати. Садъ є пытанѣ: шта се хасни са оваковимъ начиномъ рааненя рогате марве? — Хаснисе то, да се много више сѣна или сламе преко године уштеди; ће њшто бы иначе четиръ марвинчега за го-

www.uдину дана посла, съ тымъ се, на овай начинъ раанећи, петоро ныи лако и лако, и то у много болѣмъ станю, за исто време обдержати могу; кому пріе се марвинче и угои; а крава више и болѣгъ млека дае. Зато є желити, да бы сви, кои или волове, или краве держе, овай вышеописанный начинъ рааненя у свое Домостроителство увели.

ХАРФЕИСТА.

(конацъ)

Садъ се Грофица у себи Богу молила да бы само и нѣнъ мужъ измећъ робова био, да бы га избавити могла. И ова нѣна найвећа желя была в изпунита. Кадъ є да-кле са пићемъ једногъ за другимъ подкреплявала, одкрыла є она Грофа, премда є подрпане альине и жалостио и тугомъ опадшій образъ имао. Великогъ труда стало є ю, да себе неизда, и сакрываюћи свою радость са претворителнимъ равнодушіемъ, молила є она Княза, да ономъ робу, на когъ є она рукомъ показивала, слободу поклони; и нѣной молби было в удовлетворито. Грофъ є свои свеза ослобођенъ, и ньой поклонитъ, кои ни изъ далека ніе знаю, тко є нѣговъ избавитель; тако падши предъ овога ноге, и благодарећи му обећа му се богату награду дати, кадъ у свое отечество доће.

Садъ обадва дали су се на путъ; ал' пре него што ћеду къ цѣљи свогъ намереня доћи, Харфеиста подметаюћи јданъ заветъ јошгъ, кои му препятствује нѣга даљ пратити, одъ Грофа опростисе. Грофъ є при растанку овомъ сниміо свой прстенъ съ прста, кои му є нѣгова супруга при брачномъ Олтару дала, и рекне му: „Кадъ ты презирешъ са мномъ даљ ићи, и кадъ мене остати; то я незнамъ тебе другчије овде наградити, неголь да я теби ову златну бурму, на којој є моя хоругва изрезана, за споменъ поклонимъ. То ми є найдрагоценіе, што я притежавамъ, и зато знай изъ тога поклона, колико си ты мени драгоценъ, кадъ

се я одъ нѣга растаемъ. Не мой тай изгубити, и ако бы кадгодъ у мою отачину дошао, то нека ти буде овай прстенъ емацъ, да ћу я тебе, као мога рођеногъ брата држати, и све што буде мое, и твоје ће такођеръ быти.“ Харфеиста бы при овимъ речма радо нѣму око врата пао, и одкрыо се, тко є, да ніе надвладао свою дотакњивость, узевши прстенъ опростіо се одъ Грофа съ тымъ обећанѣмъ нас скоро се кодъ нѣга свратити.

Садъ є поитила Грофица краћимъ путемъ у свое обиталиште, у кое кадъ є дошла, съ нимила є найпре нѣне Ачинске альине, и у својој женской обући очекивала є съ нестерпљијемъ Грофовъ долазакъ. Пре пакъ, него што ће Грофъ своме двору приспети, дошли су нѣгови сродници и приятельи, кои су о нѣговомъ повратку чули, нѣму на сусретъ, и шаптали му на увада є нѣгова супруга нѣга недостойна, будући є она, као јдана одвећь лакомыслена жена, дванестъ и више месеціј по свету тамо амо вукала се, безъ да бы штогодь одъ себе чути дала. — Кадъ є Грофъ свою супругу угледао, дошао є онъ лютитъ предъ њу, и представио є њози одвећь злочестнымъ речма явно нѣно рђаво путованї. Она пакъ ово чуоћи оставила є, безъ да бы се одговарала, собу, и отишла є у свою комору, обукла є Ачинске альине, кое є пре но-сила, пакъ метнувиши преко једногъ ока мелемъ, узела є харфу у руке, и тако є у салу натрагъ предъ Грофа дошла. Садъ пунъ внезапности пренуо се Грофъ одъ нѣ, будући є помыслю, да га обсенава јдано привићеніе; а кадъ є Харфеиста свою Ачинску альину евукао, и мелемъ съ ока скинио; онда текъ познавши Грофъ свою верну и побожну супругу, пао є пунъ покаянія къ нѣнимъ ногама и молјо є за опроштенї; ал' она приятельски подигнувиши га, показала му одъ нѣга на поклонъ добывену златну бурму, рекавши му: „При нашемъ растанку казао си ты, да ми буде овай прстенъ емацъ. да ты мене као твогъ рођеногъ брата држати хоћешъ, и то, што годъ твоје

буде, да ће то и мое быти, — Обдржи да-
ке твоје обећање. Ово слушао ћи Грофъ пао
с одъ радости плачу ћи у нѣна наручія, и
грло и любіо је. После пакъ окренувши се
мотитъ лажљивимъ обужительма своеј су-
пруге, који су внезапно къ ногама ове бла-
городне Госпое пали, и за прошњу нѣну
молили, правичну лютость свога супруга у-
крути. Стала је она пуна величества ме-
ђу људима и говорила: „Вы и ни сте могли
другче сверху мене судити, зато некъ вамъ
буде опрошено, што сте то зло на мене
потворили; признајте ипакъ саде, шта любо-
вь може, и шта је једна верна жена у ста-
њу учинити.

Садъ је слѣдовала после туге и жало-
сти у двору Грофовомъ слава на славу, и
весео и сретанъ живио је истый поредъ свое
верне и дражесне Харфеисткинѣ, коя му је
сваку злу волю умилномъ својомъ жице свир-
комъ прогнати знала.

У Вуковару

Павле Јоанновичъ
Заклетый Адвокатъ.

ВѢСТИ.

Изъ Бае, 6-гъ Априла, т. г. — Не могу про-
пустити, да велику ову радость, коя се у сердцама на-
шемъ породила, кадъ смо вѣсть добыли, да Нјова Ексцелленција, нашѣ общелюблjeniй и добрији Архи-
пастырь Г. Госифъ Рајачичъ на пароброду у Пожуну
ва земальскій Соборъ за общенароднѣ Благо пуш-
туе. — — Одма тай данъ скуни се нашъ Маги-
стратъ, наше Общество, Гвардіањ са Братијомъ сво-
јомъ и Профессори Гумнасијални, пакъ на великомъ ду-
наву съ пуџањимъ топова, музикомъ (бандомъ) и са осо-
битымъ почитаниемъ и поздравомъ Нјову Ексцеллен-
цију дочекају. Лепо је било видити, како је свакиј безъ
разлике Вѣроисповѣданіја радостно къ пароброду по-
хйтio. Нашъ мѣстни Парохъ Г. Аркадиј Николичъ,
Присѣдатель Ч. Консistoriuma Бачкогъ держао је кратко,
али пуно чувствителности слово, у коме је ясно изра-
зio превелику свију присутствуји радость о щастљи-
вомъ пришествију Нјове Ексцелленције, и отъ свега
сердца произтичују жело, да Всемилостивији Творацъ
благодатију својомъ, тако знатномъ у Отечству и у Ро-
ду нашемъ Путешественику дугиј животъ дарује, да
би благо свое намѣре за милыј Родъ нашъ, срет-
а и щастљиво до конца привео. Нјова Ексцеллен-

ција изашла је на баеръ, и весма радостно примила
цѣлу Депутацију съ благословомъ своимъ. Кадъ је па-
ропловъ одавде пошао; то су нашъ Г. Парохъ са ви-
ше јоштъ обште Господе на пароплову, купно съ му-
зикомъ у чамцу свирајомъ нашегъ доброгъ, родолюби-
вогъ и ревностногъ Архијастыра чакъ до близу наше
хује отпратили, чemu су се и Нјова Ексцелленција и сви
други Путници особито радовали.

МѢСТИЕ ВѢСТИ.

Будимъ и Пешта, 19. Апр. п. р. — Са сјајнимъ
торжествомъ светковао се и ове године Данъ Рождениј
Его Ц. кр. Величества нашегъ найвоздубљеніјегъ От-
ца Фердинанда I (V). Кадъ је у ютру груванъ Ка-
нона величествену ову светковину огласио, то таки
и ц. кр. војниство и унiformirato Гражданство са сви-
ркомъ банде изыђе на мѣсто параде; потомъ започињесе
около 10. сатиј у Будиму у граду у Парохијалной Церкви
Божествена Лутургіја са найвећимъ благоговѣњемъ, на
којој су Высок. кр. політіч. Земаль. Чиновници, Выс.
Генерал-Мілітер - Комманда, Выс. Благородство,
Гражданско-мѣстне Области и многи Благоговѣници
присутствовали. — Равнъ начиномъ держана је ве-
личественна свечаность и у Пешти у Парохијалной
Церкви, на којој су Выс. Юрдически Чиновници, Выс.
Генералитетъ, Вармејска и Гражданска Область и не-
брояни Богомольцы били Ц. кр. војнисто и на новъ о-
собито изряданъ начинъ унiformirato Гражданство и
тѣши и на коњу увеличала су ово велелѣпно тор-
жество. — — Часть је держана у Будиму у граду
кодъ Н. Ексцелл. Верховн. Директора Земальск. Ком-
исаријата Г. Алекс. Мѣре и отъ Капошъ - Мѣре, и
кодъ Н. Ексцелл. Барона Ігњат. отъ Ледереръ, коман-
дирајућегъ Генерала цѣле Унгаріје, где су здравице и
желѣ за дуго и постоянно благоденствије Его ц. кр. Ве-
личества съ груванјемъ Канона возвѣщаване. — И ое-
атрална позорища у обадвѣ вароши провела су тор-
жественно овай велеважнији данъ у найотличнїји све-
чаности, коя су сва бристатено и сјајно била ја-
мінрата.

Пешта. Како је Чијова Ексцелленција нашъ Го-
сподинъ Архијепископъ и Митрополитъ 7 гъ Априла у
Пешти приспѣла, то је отма похйтила са Господиномъ
Верховнимъ наши Народны Школа краљевскимъ Над-
зирателемъ у Будимъ, да тамо на Божественой Лутур-
гіји и на благодаренju, кое је Нјово Высокопреосвя-
щенство Господинъ Епіскопъ Будимскїј као на Данъ
Рожденија Нјовогъ Ц. кр. Величества служећи держао,
присутствује. — Одъ стране Краљевске Народны на-
ши Школа управљајуће Депутације ученијо је истый данъ
после полдне Г. Предсѣдатель са свима Г.Г. Кондепу-
тицима Нјовой Ексцелленција свое подворенѣ. Затимъ

су и сви Питомцы Заведенія Текелійногъ Ньюову Ексцелленци подворенѣ учинили, где є Питомацъ Заведенія истогъ Г. Любимиръ Радивоевичъ краткими Словомъ Ньюову Ексцелленцию поздравіо у име свію молебні, да бы се и у будуће Ньюово Превосходителство высокогъ Покровителства пріймити изволило! — Ову найблагодажднію за Родъ и Отечество Младежъ Ньюово Превосходителство Отечески пріймило!

Пешта. Како смо овы дана разумѣли, писмено ресигнірало в Ньюово Высокопреосвященство Г. Епіскопъ Будимскій одъ Предсѣдателства при Матицѣ Сербской. Зашто, вѣ наимъ познато: али сигурно збогъ важны узрока.

СМѢСИЦЕ

У Найтитшайну (у Моравії) навукусе 13. марта страшни облаци, изъ кон пукне громъ, удари у то ронь красне парохіальне церкви, и за три часа преобрази га у развалине.

Но при свемъ овомъ русваю часови су у свомъ ходу остали; али єдно звено сасвимъ се растопило, и паденiemъ єдногъ балвана оргулѣ се яко повреде.

Станъ Дунава у Пешти.

23. Априла п. р. 13'. 0." 0."

24. Априла 13' 1" 6."

Русійске парне купѣли (Dampfbäder) у Сегедину.

Заиста излишно бы было, да сва она срећна дѣйства и податке (Resultate), кое су овдаши парне купѣли одъ почетка свогъ до дана съ учениле, съ похваломъ превозносимъ. Я наводимъ само одвећь знаменито оно число купателя, кои су одъ почетка мѣсеца Ноемврија 1843 године до 8,000 нарастли, и кои су збогъ незгодногъ зимнѣгъ пута понайвише одъ самы Сегедински жителя уподребљени были, међу коима су се такови случаеви налазили, кои су костобольни, ревматически, катархални, сифилитически были, тако исто чирови, ране, красте, по тѣлу избавирана и осипана, далѣ шулѣви, пакъ и саме згрчене части тѣла, кое су збогъ свое упорности и лѣкарово и белестниково стерпѣње изцерпливала, у парнымъ овымъ купѣлима совершену помоћь налазиле су. — Ово дакле къ сердцу примающи держимъ я, да ћу страдаюћемъ човечеству не малу услугу учинити, кадъ га на ово одвећь благодѣтельно заведеніе, кое подъ управомъ єдногъ лѣкара стои, а и у изнутрашнѣмъ свомъ намѣштаю свима потребама подпuno одговара, садъ нарочито внимателногъ учинимъ, будући да съ наступаюћимъ већь больимъ годишњимъ временомъ збогъ одвећь рѣавы путова прекинуто бывше сообщеніе и сообращеніе людско, опеть є повраћено и олакшано, а съ тимъ се и свакомъ болестнику прилика дала. и згода появила, како ће се онъ лако, съ малимъ трошкомъ, и за кратко време особито одъ горе споменуты зала и болестій тако, као да є одъ майке рођенъ, освободити можи. У Сегедину 8 Априла 1844. Др. X. . .

Скоротечна излази у седмицы 2 путъ, Четверкомъ и Недельномъ; цена му є како за овдаши тако и за стране Предчисленике за полъ године 4 фор. у сребру. Предчислитисе може на свакой ц. кр. Пошти, и у Пешти кодъ Издавателя, у Бедемской улицы (Bastei Gasse Nro. 349.)

Издаватель Димитрій Јовановићъ.

У ПЕШТИ словами Вайневовыми.